

vel snart vil standse disse Blodbad. Danmarks Riges Odal, det fjære, det dyrtkjøbte Slesvig, er gjenvunden af vore Kjømpere; Dannebrog vaier atter paa Dannevirke, og vi nære det sikkre Haab, at det aldrig vil blive anderledes. Vel vedbliver Oprørets Dæmon end nu at udbrede sin vederstyggelige Udelæggelse; men vi haabe til Alherren, at det snart dermed vil have en Ende. I Sandhed, det er en alvorfuld Tid; men, idet Folket bøier sig med Odmag under Forsynets Styrelse, stoler det med Hensyn til hvad Fremtiden vil bringe, næst paa Gud paa sine brave Stridsmænd, paa deres uroffelige Villie og Kraft, paa deres Dygtighed og Heltetmod. Overbevist om, at denne Tanke, denne Følelse gennemstrømmer det hele Folk, foreslaaer jeg derfor, at det høitærede Landssting vil i Folkets Navn udtale sin Taf og sin Tillid til Danmarks ædle Krigere, der saa værdigt, saa hæderligt værne for Landets Ret og for dets Ære.

Premierministeren: Jeg maa i fuldeste Maade understøtte dette Forslag, og mener, at man uden videre kan gaae over til ved Acclamation at antage det (Ja! Ja!).

Formanden: Jeg tør vel, efter hvad der saaledes allerede nu fra enkelte Sider er yttret, antage, at det ærede Thing deler de Følelser, som med saamegen Sandhed og Styrke nu ere udtalte, for vore heltetmodige, brave og fædrelandsstundede Krigere, og jeg vil derfor foreslaae, at dette tilkjendegives af det ærede Thing ved at man reiser sig fra sit Sæde.

Ved disse Ord reiste hele Forsamlingen sig uden Undtagelse.

Krigsministeren: Jeg skal tillade mig paa mine Vaabenbrøders Begne at aflægge deres Taf for det Agtelses- og Tillids-Beviis, som den høitærede Forsamling ved dens tagne Beslutning har givet dem. De sætte, fra den Første til den Sidste, deres Ære i at fortjene deres Konges Naade og deres Medborgeres Agtelse, og det Beviis, som den ærede Forsamling har givet dem derpaa, vil være dem i hjært Minde.

Den heldige Gang af Krigsbegivenhederne skuldes først og fremmest den commanderende General, Generallieutenant v. Krogh; hans troe Medhjelpere: Generalmajor v. Moltke,

som, skjøndt i en fremrykket Alder, deler den simple Soldats Fæder og Besværligheder; Generalmajor de Meza, som, nylig opkommen af en svær Sygdom, havde det misundelsesværdige Held at være tilstede, for strax at kunne remplaceere den fortidlig faldne Generalmajor v. Schleppegrell, og derved faae en betydningsfuld Andeel i Slagets heldige Udfald. Endvidere Generalmajor v. Flindt, som commanderer vort Cavalleri, og som har store Fortjenester af dette Vaabens Tjenstbygtighed. Terrainets Bestaendighed har ikke tilladt vort Cavalleri at blive saameget benyttet, som vi Alle kunde ønske; men dette er en Omstændighed, som ikke kan tilregnes de Commanderende. Det er saameget mere beklageligt, som jeg er overtydet om, at det ved første Leilighed, det faaer til at vise sig, vil vide at havde sin gamle Hæder, som ikke er overtruffet af noget andet Cavalleri i Europa. Den virksomme Andeel, som Artilleriet har havt i de heldige Begivenheder, skuldes for en stor Deel den Øverstcommanderende, Oberst v. Sibiger, og hans Stabschef, Oberstlieutenant v. Bruun. Skjøndt Ingenieurcorpset ikke har havt Leilighed til i Slaget selv at vise sig, saa har det ved de meget betydelige Fortificationsarbejder, som senere ere foretagne, udviist en sjelden Grad af Dygtighed under Ledelse af den meget indsigtsfulde Ingenieurofficer, Major von Dreyer. Af de Officierer, som have været saa heldige at faae meest Leilighed til at vorde bemærkede, vil jeg nævne de 6 Brigadecommandeurer for Infanteriet: Oberst v. Krabbe, som senere har havt ny Leilighed til at udmærke sig ved Midsunde, Obersterne v. Baggesen, v. Thestrup, v. Røder, v. Schepelen, og v. Friminger. Oberstlieutenanterne von Gerlach og v. Henschel fandt i Slaget ved Idstedt særlig Leilighed til at udmærke sig. Senere har Oberstlieutenant v. Helgesen, nuværende Commandant i Frederiksstad, opnaaet den misundelsesværdige Lykke, at ikke alene hele Danmark, men ogsaa det nordlige Tydskland i dette Dieblik fæster sine Bine paa ham. Det vilde være uskjønsonomt, om jeg her forbigik særlig at fremhæve Chefen for Staden, Oberst v. Flensborg, som idetmindste har lige saa stor Andeel i Krigsførelsens heldige Gang,